

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická
katedra občanského práva
doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.
oponent

POSUDEK

dipломové práce Elišky Beránkové
„Náhrada majetkové a nemajetkové újmy ve sportu“

Náhrada újmy ve sportovním prostředí představuje jedno z „nejnosnějších“ témat v oblasti toho, čemu se říká sportovní právo. Proto orientace na tuto materii na jedné straně, díky dostupnosti některých pramenů, umožňuje autorovi, resp. autorce, kráčet nikoli ve zcela „neprošlapaných cestách“, na druhé straně ovšem klade zvýšené nároky na zvládnutí poměrně širokého okruhu podkladů, jakož i na utřídění velice různorodé problematiky, jež se klade ke zpracování.

Právě toto úskalí zvládla autorka předložené práce po mém soudu velice dobře. Logicky začíná (jakkoli to nepředstavuje vlastní jádro práce) u obecných otázek sportu a práva. Na to logicky navazuje deskripce pramenů právního charakteru dopadajících na úpravu v oblasti sportu. Třetí kapitola je věnována odpovědnosti při sportu ve vztahu k občanskému zákoníku. Čtvrtá kapitola pak obsahuje zřetelně to nejdůležitější v celém posuzovaném díle, jak napovídá její název „Institut náhrady majetkové a nemajetkové újmy a jeho vybrané části“; přitom ono omezení na pouze „vybrané části“ (snad přesněji otázky) je něco, co nelze mít autorce s ohledem na šíři celého tématu za zlé. Pátá kapitola již z vlastního tématu práce do určité míry vykračuje, neboť se věnuje dalším druhům odpovědnosti ve sportu; ani to však není nedostatek, neboť komplexní pohled na odpovědnost v oblasti sportu může pro zkoumání soukromoprávní odpovědnosti být velmi prospěšný. Konečně poslední kapitolu autorka věnuje základním aspektům rozhodování sporů vzniklých v souvislosti s touto problematikou.

Jestliže jsem začal chválou předložené práce, je potěšitelné, že v ní mohu pokračovat. Především obecnou charakteristikou, v souladu s níž jde o práci nadstandardně rozpracovanou, a to jak z hlediska využití pramenů, které jsou v dané oblasti k dispozici, tak z hlediska jejich utřídění a vlastního posouzení. Autorka se tak ve zpracovávané látce pohybuje velmi bezpečně a osvědčuje její intelektuální uchopení. To ostatně dokládá i „nadmírný“ rozsah práce, který by snad někdo mohl z formálního hlediska vytýkat, na jehož prezentaci však má (jak jsem vždy

prosazoval) autor i diplomové práce právo. Velmi dobrá je též technická práce s prameny, jakkoli se autorka nevyhnula (byť podstatně méně než řada jejích kolegyň a kolegů) vadě, že při citaci kolektivních prací není často jasné, kdo je autorem přebíraného či kritizovaného názoru. Pokud jde konečně o jazykový projev, vyvolává již poněkud ambivalentní pocity; na jedné straně jej lze ze stylistického a i jinak formulačního hlediska označit za velmi vyspělý, na druhé straně však tento pozitivní dojem nezřídka kazí nezanedbatelné gramatické prohřešky, které jdou jistě nad rámec pouhých překlepů (zejména v oblasti shody podmětu s přísudkem).

Tím jsem vlastně částečně přikročil k tomu, čemu se má oponent věnovat především, tj. ke kritice. Ta je u tak náročné práce, jakou je ta předložená, zcela přirozená a zahrnuje jak obecné poznámky, tak i poznámky k jednotlivostem.

Z obecného hlediska lze autorce práce především vytnout, že se v textu velmi často opakuje (což se též podepisuje na řečeném, jinak akceptovatelném rozsahu práce). Dále, celá řada výkladů je podána s ryzím zaměřením na právo, aniž je patrná (ba někdy i vůbec myslitelná) vazba na sportovní prostředí (což platí zejména o výkladech na str. 30 a násl.); to je ovšem do značné míry pochopitelné a u autora diplomové práce omluvitelné. Konečně z vlastního meritorního hlediska by práci více než prospělo, kdyby si autorka hlouběji uvědomovala a do jednotlivých výkladů též důsledně promítala rozdíl mezi heteronomním a autonomním právem v oblasti sportu; je sice vysoce pozitivní, že o této distinkci autorka (na rozdíl od celé řady jiných, často renomovanějších autorů) ví, avšak nevyužívá dostatečně možnost ji užitečně aplikovat. (Bůh je mi svědkem, že ze mě nemluví uražená ješitnost, když poukáží, že by autorce v tomto směru výrazně pomohla znalost jedné mé práce a jedné práce člena mé rodiny, kde se tento výchozí pohled podrobně traktuje.)

Na právě uvedenou připomínku naváží i v jednotlivostech. Právě uvedené rozlišení jednak ukazuje, že nejsou jen 2 tábory v názorech na „sportovní právo“ (str. 7), a jednak odhaluje některé nepřesnosti v popisu „právních“ pramenů v oblasti sportu, zejména hovoří-li se o mezinárodním právu (str. 16 a násl.). Dále, při svém tradičním odporu ke glorifikaci judikatury, bych uvítal, kdyby se autorka alespoň zamyslela nad některými judikáty, které (zejména na str. 23, 24 a 64) automaticky přebírá (to necht' je případně předmětem diskuse při obhajobě). Pokud jde o teorie odpovědnosti sportovců za úrazy (str. 76 a násl.), přiznám se, že mě na jedné straně překvapuje jednoznačnost názoru kolegy Supa (který kdysi dávno se mnou některé otázky odpovědnosti sportovců jako začínající právník konzultoval); na druhé straně však nelze přehlédnout, že právní základy čehokoli jiného jsou vždy značně vratké, o čemž svědčí jednotlivé teorie (které autorka v koncizní formě přebírá od M. Králíka), takže stojí za zamyšlení, zda nehledat nějaké řešení *de lege ferenda*, například i inspirací subsidiaritou

v trestním právu, kterou v soukromém právu nemáme. Konečně k výkladům o rozhodování sporů (str. 94 a násl.) lze kromě toho, že jde již o zřejmý výrazný exces z předmětu práce, poznamenat, že si lze představit specifická rozhodčí řízení, která se vymykají tomu, co práce popisuje sub 6.1. a sub 6.2. (jak o tom svědčí například stanovky FAČR).

Všechny mé uvedené připomínky, včetně otázek, samozřejmě nijak nemodifikují to, co jsem naznačil v první části tohoto posudku o kvalitách předložené práce. Jednoznačně tedy shrnuji, že jde o práci, která jasně ukazuje nejen to, že si její autorka osvojila rozsáhlé poznatky o zpracovávané materii, ale i to, že získala nepopíratelnou schopnost tyto poznatky náležitě prezentovat. To znamená, že předložila práci, která se ukazuje jako nadprůměrná a která přinejmenším splňuje požadavky, jež lze na ni jako na diplomovou práci klást. V důsledku toho nemohu než jednoznačně doporučit, aby práce byla připuštěna k obhajobě.

V Praze dne 29. dubna 2021

doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.